

**Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2017 r. – Casino, Guichard-Perrachon i EMC Distribution/
Komisja****(Sprawa T-249/17)**

(2017/C 221/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Casino, Guichard-Perrachon (Saint-Étienne, Francja) i EMC Distribution (Vitry-sur-Seine, Francja) (przedstawiciele: D. Théophile, I. Simic, O. de Juvigny i T. Reymond, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- nakazanie Komisji na podstawie art. 89 i 90 regulaminu postępowania przed Sądem, przed wydaniem rozstrzygnięcia, przedstawienia wszystkich dokumentów, dowodów i innych informacji, na podstawie których w dniu wydania decyzji C (2017) 1054 Komisja uważała, że dysponowała wystarczająco poważnymi poszlakami pozwalającymi uzasadnić przeprowadzenie kontroli w pomieszczeniach należących do skarżących;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, że art. 20 rozporządzenia nr 1/2003 nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1054 z dnia 9 lutego 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, decyzji Komisji Europejskiej C (2017) 1054 z dnia 9 lutego 2017 r.;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 lutego 2017 r. nakazującej skarżącym poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 1–4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), która to decyzja została zaskarżona w niniejszej sprawie (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”). Skarżące twierdzą w tym względzie, że:
 - zaskarżona decyzja jest oparta na przepisie, który jest niezgodny z prawem, a zatem nie ma zastosowania w niniejszej sprawie zgodnie z art. 277 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”);
 - art. 20 rozporządzenia nr 1/2003 narusza podstawowe prawo do skutecznego środka prawnego, przewidziane w art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i w art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), ponieważ nie pozwala on przedsiębiorstwom będącym adresatami decyzji Komisji w sprawie przeprowadzenia kontroli na skorzystanie ze skutecznego środka prawnego w odniesieniu do przebiegu kontroli;
 - ów przepis narusza również zasadę równoważności broni oraz prawo do obrony, gwarantowane w art. 47 i 48 karty i w art. 6 EKPC, ponieważ nie pozwala on stronom na dostęp do dokumentów, na których Komisja oparła decyzję w sprawie przeprowadzenia kontroli.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia podstawowego prawa do nienaruszalności miru domowego, o którym mowa w art. 7 karty i w art. 8 EKPC, jako że zaskarżona decyzja ma nieograniczony czas obowiązywania, zaś jej zakres stosowania jest jednocześnie niedokładny i nieproporcjonalny, zważywszy, że:
 - zaskarżona decyzja określa wyłącznie dzień, w którym kontrola może się zacząć, ale nie przewiduje ani daty końcowej, ani maksymalnego czasu trwania kontroli;
 - dotyczy ona wszystkich spółek grupy Casino, bez względu na ich działalność i położenie geograficzne, lecz nie wskazuje ich indywidualnie, z wyjątkiem spółki dominującej;
 - zezwala ona na przeprowadzenie kontroli w jakimkolwiek pomieszczeniu grupy.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia spoczywającego na Komisji, jako że zaskarżona decyzja nie określa ani typu, ani charakteru, ani pochodzenia, ani treści informacji, w świetle których Komisja postanowiła zarządzić kontrolę.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji podstawowego prawa do nienaruszalności miru domowego, o którym mowa w art. 7 karty i w art. 8 EKPC, jako że została ona wydana przez Komisję, która nie dysponowała wystarczająco poważnymi poszlakami pozwalającymi uzasadnić przeprowadzenie kontroli w pomieszczeniach należących do skarżących.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności wskutek wydania zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim decyzja ta przewiduje rozpoczęcie kontroli w okresie, który jest wyjątkowo niekorzystny dla działalności skarżących, mimo że inna data, bardziej im odpowiadająca, mogła zostać przyjęta bez jakichkolwiek niedogodności dla Komisji. Skarżące podnoszą w tym względzie, że wprawdzie zaskarżona decyzja dotyczy konkretnie pomieszczeń jednostki w grupie Casino, zajmującej się prowadzeniem negocjacji z dostawcami, przewiduje ona jednak rozpoczęcie kontroli w dniu 20 lutego 2017 r. lub tuż po, czyli w ostatnim tygodniu negocjacji rocznych porozumień z dostawcami, które powinny zostać zakończone, zgodnie z art. L. 441-7 francuskiego kodeksu handlowego, przed dniem 1 marca bieżącego roku kalendarzowego, o czym Komisja doskonale wiedziała.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2017 r. – RE/Komisja

(Sprawa T-257/17)

(2017/C 221/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: RE (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Dyrekcji ds. Bezpieczeństwa o oddaleniu ponownego wniosku skarżącego z dnia 20 stycznia 2017 r. o udzielenie dostępu do dokumentów;
- nakazanie stronie pozwanej zapłatę na rzecz skarżącego sprawiedliwego i słusznego zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną bezprawną odmową rozpatrzenia wniosku o udzielenie skarżącemu dostępu do dokumentów z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ oraz
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami, a także kosztami poniesionymi przez skarżącego w toku niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności wspomnianej wyżej dorozumianej decyzji będącej przedmiotem skargi z dwóch powodów. Po pierwsze, z powodu braku uzasadnienia odmowy ujawnienia 15 dokumentów o dostęp, do których wnioskował skarżący, niewymienionych w decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. oddalającej pierwszy wniosek skarżącego o udzieleniu dostępu do dokumentów. Po drugie, brak uzasadnienia lub błędne uzasadnienie odmowy ujawnienia pozostałych dokumentów, jeżeliby uznać, że uzasadnienie decyzji z dnia 22 grudnia 2016 r. oddalającej pierwszy wniosek skarżącego o udzieleniu dostępu do dokumentów jest częścią dorozumianej decyzji będącej przedmiotem skargi.

Wreszcie skarżący żąda zasądzenia stosownego zadośćuczynienia za krzywdę jaką odniósł w wyniku nieustannych opóźnień po stronie administracji oraz niezgodnej z prawem odmowy dostępu do wnioskowanych dokumentów, z naruszeniem przepisów rozporządzenia nr 1049/2001.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, 2001, s. 43)